

உ
சிவமயம்

अ नाम य स्त वः

தண்டி கவி இயற்றிய
அநாமயஸ்தவம்

தமிழ் உரை :

டாக்டர் ந. கங்காதரன், எம்.ஏ, எம்.ஸ்டி., பி.ஹெச்.டி.

वृष्णातन्त्रे मनसि तमसा दुर्दिने बन्धुवर्ती

माद्यजन्तुः कथमधिकरोत्यैश्वरं ज्योतिरग्रचम् ।

वाचः स्फीता भगवति हरे सन्निकृष्टात्मरूपाः

स्तुत्यात्मानः स्वयमिव मुखादस्य मे निष्पतन्ति ॥१॥

த்ருஷ்ணாதந்த்ரே மனஸி தமஸா

துர்தினே பந்துவர்த்தீ

மாத்ருக்ஜந்து: கதமதிகரோத்தயைச்வரம்

ஜ்யோதிரகர்யம் ।

வாச: ஸ்பீதா பகவதி ஹரே

ஸந்நிக்ருஷ்டாத்மரூபா:

ஸ்துத்யாத்மான: ஸ்வயமிவ

முகாதஸ்ய மே நிஷ்பதந்தி ॥ 1 ॥

(ஓ ! ஹரணே !) ஆசையின் பெருக்கால் வளரும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மனத்தில் அறிவின்மை சூழ்ந்திருக்கும் பொழுது பந்து மக்களிடம் ஈடுபாடு கொண்டுள்ள என் போன்றவர்கள் எவ்விதம் ஈசுவரனின் உயர்ந்த ஒளியைக் குறித்து கூற முடியும். பலவாறான சொற்றொடர்கள் தானாகவே சீரான துதியாக முகத்தினின்று வெளிப்படுகின்றன போலும்.

இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவும் ஈசுவரனின் வடிவாகும் சொல்லும் பொருளும் எப்பொழுதும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை. ஒரு சொல் மொழிந்தவுடனேயே அதைக் குறிக்கும் எப்பொருளாகினும் ஈசுவரனின் வடிவாகையினால் அது ஈசுவரனைக் குறித்துக் கூறுவதால் அது துதியாகிறது. பலவிதமான பந்த பாசங்களில் கட்டுண்ட உலக மக்கள் எவ்விதம் ஒளிரும் பரமனைக் குறித்து துதிக்க இயலும் என்று கூறி உலகின் பொருள்கள் சொற்கள் உட்பட பரமனின் வடிவாகக் கொண்டு அதனால் தான் சீரற்ற சொற்களும் சீரான துதியாகிறது என்று கூறுகின்றார்.

वेधा विष्णुर्वरुणधनदौ वासवो जीवितेश-

श्रन्द्रादित्यौ वसव इति या देवता भिन्नकक्ष्याः ।

मन्ये तासामपि न भजते भारती ते स्वरूपं

स्थूले त्वंशे स्पृशति सदृशं तत्पुनर्मादृशोऽपि ॥ २ ॥

வேதா விஷ்ணுர்வருணதனதௌ

வாஸவோ ஜீவிதேச-

ச்சந்த்ராதித்யௌ வஸவ இதி யா

தேவதா பின்னகக்ஷ்யா: ।

137

மன்யே தாலாமபி ந பஜதே
 பாரதீ தே ஸ்வரூபம்
 ஸ்தூலே த்வம்சே ஸ்ப்ருசதி ஸத்ருசம்
 தத்புனர்மாத்ருசோ அ)பி 2 ॥

நான்முகன், திருமால், வருணன், குபேரன், இந்திரன், யமன், சந்திரன், சூரியன், வஸுக்கள் முதலிய தேவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபட்ட கருத்துக்களை உடையவர்கள். அதனால் அவர்களுக்கும் உன்னுடைய நிர்க்குண ஸ்வரூபம் புலப்படுவதில்லை. ஆனால் ஸகுண ஸ்வரூபம் அவர்களுக்கு எப்படி புலப்படுகிறதோ அவ்விதமே எனக்கும் புலப்படுகிறது என்று நினைக்கின்றேன்.

நான்முகன் முதலானோராலும் பரமனின் நிர்க்குண ஸ்வரூபம் வருணிக்க இயலாது. ஏனெனில் ஒவ்வொருவரும் பலதரப்பட்ட கருத்துக்களை உடையவர்கள். அதனால் ஒருமைப்பட்ட சொல்லில் உன்னை அவர்களால் புகழ இயலாது. ஸகுண ஸ்வரூபத்தை எப்படி அவர்களால் வருணிக்க முடியுமோ அவ்வாறே என்னாலும் முடியும் என்று கூறுகிறார். பரமனின் ஸகுண ஸ்வரூபம் தானே யாவருக்கும் எளிதாக தெளிவாக புலப்படக் கூடியது. அதனால் நினைத்தற்கரிய அறிவதற்கரிய நிர்க்குண வடிவைத் தவிர்த்து ஸகுண வடிவை நானும் கூறுகின்றேன் என்கிறார் கவி.

त्र स्थानो स्तुतिरतिभग भक्तिरुच्चैर्मुखी चेत्

ग्राम्यः स्तोता भवति पुरुषः कश्चिदारण्यको वा ।

नो चेद्भक्तिस्त्वयि च यदि वा ब्रह्मविद्यास्त्वधीते

नानुध्येयस्तव पशुरसावात्मकर्मानभिज्ञः ॥ ३ ॥

தத்ர ஸ்தானோ ஸ்துதிரதிபக
பக்திருச்சைர்முகீ சேத்
க்ராம்ய: ஸ்தோதா பவதி

புருஷ: கச்சிதாரண்யகோ வா !
நோ சேத் பக்திஸ்த்வயி ச யதி வா
ப்ரஹ்மவித்யாஸ்வதீதே
நாநுத்யேயஸ்தவ பசுரஸாவாத்தம-
கர்மாநபிக்ஞ: || 3 ||

அப்படி உன் ஸகுணஸ்வரூபத்தைத் துதிக்கத்
துவங்கும் பொழுது ஹே தூண் வடிவானவரே!
துதியானது உயர்ந்ததாகிறது. உன்னைச் சார்ந்த
உயர்ந்த பக்தி இருக்குமாயின், துதிப்பவர் நாட்டில்
வசிப்பவரோ அல்லது காட்டில் வசிப்பவரோ
அல்லது வேறெங்காவது வசிப்பவராக இருப்
பினும், அவர் செய்யும் துதியானது உயர்ந்ததா
கின்றது. உம்மிடம் பக்தி இல்லையெனின், ஒரு
வன் பிரம்மத்தை உணர்த்தும் நூல்களைப் பயின்
றும்புகூட, மிருகத்தை போன்று விவேகமற்றவனா
கின்றான்.

கண்ணப்பன் போன்றவரின் ஆழ்ந்த பக்தியே
பரமனை அடைய எளிய வழி. பக்தியற்ற பல
மகாகவிகளின் துதிகளினாலும் அவர் அடைய முடி
யாதவர். பக்தி இல்லாத ஒருவன் அரிய பல
தத்துவ நூல்களைப் பயின்றாலும் பகுத்தறிவற்ற
விலங்கினுக்கு ஒப்பாக ஆகின்றான்.

विश्वं प्रादुर्भवति लभते त्वामधिष्ठायकं चे-

न्न ह्युत्पत्तिर्यदि जनयिता नास्ति चैतन्ययुक्तः ।

धित्यादीनां भव निजकलावत्तया जन्मवत्ता

सिध्यत्येवं सति भगवतस्सर्वलोकाधिपत्यम् ॥ ४ ॥

விச்வம் ப்ராதூர்பவதி லபதே
 த்வாமதிஷ்டாயகம் சேந்ந
 ஹ்யுத்பத்திர்யதி ஜனயிதா
 நாஸ்தி சைதன்யயுக்த: ।
 க்ஷித்யாதீனாம் பவ
 நிஜகலாவத்தயா ஜன்மவத்தா
 ஸித்யத்யேவம் ஸதி பகவதஸ்ஸர்வ-
 லோகாதிபத் பம் ॥ 4 ॥

ஓ! பவனே! இந்தப் பிரபஞ்சமானது உம்மை
 ஆதாரமாக அடையுமாகில் அது தோற்றம் பெரு
 கிறது. சேதனமான தோற்றுவிப்பவர் ஒருவரிலர்
 எனின் இந்த பிரபஞ்சத்திற்குத் தோற்றமில்லை.
 இந்த புவி முதலான பொருள்களைத்திற்கும் நீரே
 உள்ளிருக்கும் பொருளாவீர். அட்படியிருப்பதினால்
 உமக்கே அனைத்துலகிற்கும் ஆதிபத்யம் என்பது
 உறுதியாகின்றது.

பரமனை ஆதாரமாகப் பெற்ற பிரபஞ்சம் ஒரு
 தோற்றத்தைப் பெருகிறது. இல்லையென்றால்
 இதற்குத் தோற்றம் எப்படி? உலகிலுள்ள பொரு
 ளனைத்திற்கும் உள்ளிருந்து ஆட்டுவிப்பவர்
 பரமனே அன்றே. அதனால் தான் உலகப் பொரு
 ளனைத்தையும் ஆட்டி வைப்பவர் பரமன் என்ற
 கிறது.

भोग्यामाहुः प्रकृतिमृषयश्चेतनाशक्तिशून्यां

भोक्ता चैनां परिणमयितुं बुद्धिवर्ती समर्थः ।

भोगोऽप्यस्मिन् भवति मिथुने पुष्कलस्तत्र हेतु-

नीलग्रीव त्वमसि भुवनस्थापनामूत्रधारः ॥ ५ ॥

போக்யமாஹு: ப்ரக்ருதிம்ருஷ்யச்
 சேதனா சக்திசூன்யாம்
 போக்தா சைனாம் பரிணமயிதும்
 புத்திவர்த்தீ ஸமர்த்த: |
 போகோ(அ)ப்யஸ்மின் பவதி
 மிதுனே புஷ்கலஸ்தத்ர ஹேதுர்-
 நீலகரீவ த்வமஸி
 புவனஸ்தாபனாஸுத்ரதார: || 5 ||

முனிவர்கள் உயிரற்ற மூலப்பொருளான ப்ரக்ருதியை நுகரும் பொருளெனக் கூறுகின்றனர். ப்ரக்ருதியினின்றும் தோன்றிய புத்தி அல்லது மஹத்தத்துவத்தை உடைய ஆத்மாவானது இந்த ப்ரக்ருதியை ஸம்ஸாரமாக மாற்ற முடிகிறது. இந்த சேர்க்கையில் போகமும் முழுமையாக ஏற்படுகிறது. ஓ! நீலகரீவ (நீல வண்ண கழுத்தை உடையவனே)! நீர்தான் இந்த பிரபஞ்சத்தின் துவக்கத்தின் ஸுத்ரதாரர் அல்லவா!

ப்ரக்ருதியை நடிகையாகவும், புருஷனை (ஸாங்க்ய) பொதுஜனமாகவும், பரமனை ஸுத்ரதாரன் எனப்படும் நாடகத்தின் துவக்கத்தில் வரும் அரங்கத்தின் ஊக்குவிப்பவராகவும் கவி கூறியுள்ளார். ஒரு நாடகத்தில் ஸுத்ரதாரனின் பங்கு நடிக நடிகையரை மேற்பார்வையிட்டு நாடகத்தை நடத்துவதே. அம்மாதிரியான பரமன் இந்த உயிரற்ற இயற்கைப் பொருள்களையும் இவைகளை நுகரும் ஆத்மாவையும் இயங்க வைக்கும் ஸுத்ரதாரன் பரமனே.

चारुद्रेके रजसि जगतां जन्म सत्त्वे प्रकृष्टे
 यात्रां भूयस्तमसि बहुले विभ्रतः संहतिं च ।

ब्रह्माद्येतत्प्रकृतिगहनं स्तम्बपर्यन्तमासीत्

क्रीडावस्तु त्रिनयन मनोवृत्तिमात्रानुगं ते ॥ ६ ॥

சாரூத்ரேகே ரஜஸி ஜகதாம் ஜன்ம
ஸத்வே ப்ரக்ருஷ்டே

யாத்ராம் பூயஸ்தமஸி பஹுலே

பிப்ரத: ஸம்ஹ்ருதிம் ச ।

ப்ரஹ்மாத்யேதத்ப்ரக்ருதிகஹனம்

ஸ்தம்பபர்யந்தமாஸீத்

கரீடாவஸ்து த்ரிநயன மனோ

வ்ருத்தி மாத்ராநுகம் தே ॥ 6 ॥

ஓ! முக்கண்ணனே! ரஜோகுணம் பெருகி இருக்கும் பொழுது இந்த உலகம் தோன்றுகிறது. ஸத்வகுணம் நிரம்பி இருக்கும்பொழுது அது போற்றி வளர்க்கப்படுகிறது. தமோ குணம் நிரம்பி இருக்கையில் அது அழிவடைகிறது இம்மாதிரி மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படும் காட்டை போன்ற நான் முகன் முதலான இந்தப் பிரபஞ்சமானது உம் முடைய மனோவ்ருத்தியின் விளையாட்டுப்பொருளே யாகும்.

நான்முகன், திருமால், சிவன் என்று முவிதமான பரமனின் தோற்றம் அவரிடம் முக்குணங்களான ஸத்துவ, இரஜ, தமோ குணங்களில் யாதொன்று மேம்பட்டு இருக்கிறதோ அதைப் பொருத்ததாகும். இம்மாதிரி மீண்டும் மீண்டும் உலகமும் அதன் பொருள்கள் யாவையும் தோன்றவும், வளரவும், அழியவும்செய்தல் அந்தபரமனுக்கு இவை யாவும் ஒரு விளையாட்டேயாகும்.

कृत्तिश्चित्रा निवसनपदे कलियता पौण्डरीकौ
 वासागारं पितृवनभुवो वाहनं कश्चिदुक्षा ।
 एवं प्राहुः प्रलघुहृदया यद्यपि स्वार्थपोषं
 त्वां प्रत्येकं ध्वनति भगवन्नीश इत्येष शब्दः ॥ ७ ॥

க்ருத்திச்சித்ரா நிவஸனபதே
 கல்பிதா பெளண்டரீகௌ
 வாஸாகாரம் பித்ருவனபுவோ
 வாஹனம் கச்சிதுக்ஷா ।
 ஏவம் ப்ராஹு: ப்ரலகுஹ்ருதயா
 யத்யபி ஸ்வார்த்தபோஷம்
 த்வாம் ப்ரத்யேகம் த்வனதி
 பகவநீச இத்யேஷ சப்த: ॥ 7 ॥

ஒ! பெரும் பேறுபெற்றவனே! பல நிறங்களை
 யுடைய புலித்தோல் உமது உடையாகும். மயானமே
 நீர் வசிக்கும் இடம். ஒரு காளைமாதே உம்முடைய
 வாஹனம். மந்த புத்தியுடையவர்கள் உம்மைப்
 பற்றி இவ்விதமாகக் கூறியபோதும், 'ஈசன்' என்
 னும் சொல் தானாகவே உங்களுக்குள்ள ஆதிபத்
 யத்தைக் குறிக்கிறது.

சிவனாரின் உடை, உறைவிடம், அவரது வாக
 னம் இவற்றைப் பற்றி இழிவாகப் பாமரர் கூறிய
 போதும் அவரைக் குறிக்கும் 'ஈசன்' என்னும் சொல்
 தானாகவே அவருக்கு உடைய ஆதிபத்தியத்தின்
 சிறப்பை விளக்குகிறது.

ஈசானஸ் ஸர்வ வித்யானாம் ஈச்வரஸ்ஸர்வ
 பூதானாம் என்றல்லவா மறையும் அவரது பெரு
 மையைக் குறித்துக் கூறுகிறது.

कलसाकल्पः किमयमशिवैरस्थिमुखैः पदार्थैः

कस्मादस्य स्तनकलशयोभारनम्रा भवानी ।

पाणौ खण्डः परशुरिदमप्यक्षसूत्रं किमस्ये-

त्याचक्षाणो हर कृतधियामस्तु हास्यैकवेद्यः ॥ ८ ॥

க்லுப்தாகல்ப: கிமயமசிவைரஸ்தி-

முக்கயை: பதார்த்தை:

கஸ்மாதஸ்ய ஸ்தன-

கலசயோர்பாரநம்ரா பவானீ !

பாணௌ கண்ட: பரசுரிதமப்யக்ஷஸூத்ரம்

கிமஸ்யேத்யாசக்ஷானோ

ஹர க்ருத்தியாமஸ்து

ஹாஸ்யைகவேத்ய: ॥ 8 ॥

இந்தப் பரமேச்வரன் அமங்களமான எலும்பு முதலானவைகளால் எதற்காக அலங்காரம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்? குடம் போன்ற முலைகளின் பாரத்தினால் சாய்ந்துள்ள பார்வதி எக்காரணத்தினால் உம்மை அடைந்துள்ளாள்? கையில் பிளவுபட்ட கோடாலி எதற்காக? ஜபமாலை எதற்காக? என்று கூறும் திடசித்தமுடையவர்களால் பரிஹாசமாகவே நீர் அறியப்பட்டாலும் அது உம்மை எவ்விதமும் பாதிக்காது.

சிவனார் மனம் மகிழ்ந்து நடம் புரியும் இடம் மயானமாகையினால் அவரது சிறந்த அணிகலன் மயானத்தில் குவிந்து கிடக்கும் எலும்புகள். இப்படிப்பட்ட உம்மை மென்மையான உடலை உடைய அன்னை பார்வதி எதற்காக அடைந்தாள்? உம் கையில் பிளவுபட்ட கோடாலியும் ஜபமாலையும் எதற்காக என்று பலவாறாக உம்மைக் குறித்து

ஏளனமாக பலரால் கூறப்பட்டாலும் இவை யாவும்
உம்மைச் சிறிதளவும் பாதிக்காது,

यत्कापालं व्रतमपि महद्दृष्टमेकान्तघोरं

मुक्तेरध्वा स पुनरमलः पावनः किं न जातः ।

दाक्षायण्याः प्रियतमतया वर्तते योगमाया

साप्याधत्ते मिथुनचरितं वृद्धिमूलं प्रजानाम् ॥ ९ ॥

யத்காபாலம் வ்ரதமபி

மஹத்த்ருஷ்டமேகாந்தகோரம்

முத்தேரத்வா ஸ புனரமல:

பாவன: கிம் ந ஜாத: |

தாக்ஷாயண்யா: ப்ரியதமதயா

வர்த்ததே யோகமாயா

ஸாப்யாதத்தே மிதுனசரிதம்

வ்ருத்திமூலம் ப்ரஜானாம் ॥ 9 ॥

பெரும் பேறு பெற்றவனே! எந்தக்காணத்தால் காபால வ்ரதமும் மிகச் சிறந்ததாகக் காணப்படுகிறதோ அதுவும் முக்திக்கு சிறந்த வழியாகும். அவ்வழி மிகவும் புனிதமாக ஆகவில்லையா என்ன? மிகவும் பிரியமான தாசுஷாயணியின் யோகமாயை இருக்கிறதே அது மக்களின் ஸந்ததி பெருகுவதற்கு தாம்பத்யத்தைப் போஷிக்கின்றது.

சோம்பேறிகளால் கடைப்பிடிக்க முடியாத மிகவும் அரிய மண்டை ஓட்டை அணிதல் என்னும் விரதமும் மிகப் புனிதமாக ஆக வில்லையா என்ன? உண்மையில் பரமன் அதை அணிகலன்களாக அணியவில்லை. அதை ஒரு நோன்பாகவே அவர் செய்கின்றார். மேலும் அன்னை பார்வதியும் மாயையினால் அவருடன் சேர்ந்திருப்பது போன்று

தோன்றுகின்றார். முன் செய்யுளின் கருத்தின் கண் தோன்றும் ஐயமகல இங்கு கவி இக்கருத்தை கூறுகின்றார்.

कश्चिन्मत्यः ऋतुकृशतनुर्नीलकण्ठ त्वया चेत्

दृष्टः स्निग्धं स पुनरमरस्त्री-भुजग्राह्यकण्ठः ।

अप्यारूढस्सुरपरिवृतं स्थानमाखण्डलीयं

त्वं चेत्कुद्वस्स पतति निरालम्बनो ध्वान्तजाले ॥१०॥

கச்சிந்மர்த்ய: க்ரதுக்ருசதநுர்

நீலகண்ட த்வயா சேத்

த்ருஷ்ட: ஸ்நிக்தம் ஸ

புனரமரஸ்த்ரீபுஜக்ராஹ்யகண்ட: ।

அப்யாரூடஸ்ஸுரபரிவ்ருதம்

ஸ்தானமாகண்டலீயம்

த்வம்சேத் க்ருத்தஸ்ஸ பததி

நிராலம்பனோ த்வாந்தஜாலே ॥ 10 ॥

நீலகண்டனே! எவனொருவன் யாகங்கள் செய்து உடல் மெலிந்து உம்முடைய கடாக்கூத்தைப் பெறுகின்றானோ அவன் தேவமடந்தையர்களின் கைகளால் தழுவப்பட்ட கழுத்தை உடையவனாகவும் தேவர்கள் சூழ இந்திர லோகத்தில் இடத்தையும் பெறுபவனாகவும் ஆகின்றான். நீங்கள் சினந்தால் அவன் ஆதாரமற்று பெரும் நகரத்தில் விழுகின்றான்.

பரமனைப் போற்றும் இந்திரன் பெரும் பேற்றையும் பரமனை மதியாத தகஷன் பெற்று துயரையும் கவி எடுத்துக் கூறுகிறார். பரமனைப் பணிபவன் அவன் கடாக்கூத்தைப் பெற்று பெரும் பேற்றைப் பெறுகின்றான். பரமனின் சினத்திற்குப்

பாத்திரமானவனோ பெரும் நரகத்தில் போய் விழுகின்றான். சிவனை மதியாத தகஷன் ஏற்பாடு செய்த யாகம் யாவையும் அழிக்கப்பட்டு தகஷனும் பெருந்துயருக்கு ஆளானதை கருத்தில் கொண்டு கவி சொல்லாமல் குறிப்பிடுகிறார்.

शश्वद्दाल्यं शरवणभवं षण्मुखं द्वादशाक्षं

तेजो यत्ते कनकनलिनीपद्मपत्रावदातम् ।

विस्मार्यन्ते सुरयुवतयस्तेन सेन्द्रावरोधाः

दैत्येन्द्राणाममरजयिनां बन्धनागारवासम् ॥ ११ ॥

சச்வத்பால்யம் சரவணபவம்

ஷண்முகம் த்வாதசாக்ஷம்

தேஜோ யத்தே கனகநலினீ-

பத்மபத்ராவதாதம் ।

விஸ்மார்யந்தே ஸுரயுவதயஸ்தேன

ஸேந்த்ராவரோதா:

தைத்யேந்த்ராணாமரஜயினாம்

பந்தனாகாரவாஸம்

॥ 11 ॥

எப்பொழுதும் இளைமைப் பருவமாயும், நாணற் புதரில் தோன்றியதும், ஆறுமுகங்களும் பன்னிரு கைகளை உடையதும் பொற்றாமரையின் இலையைப் போன்று தெளிவான துமான உன்னுடைய ஒளிரும் உருவினால் முன்னர் தேவர்களை வென்ற தாரகன் முதலான அரக்கர்களால் சிறையில் வைக்கப் பட்டதை இந்திரனின் அந்தப்புரப் பெண்டிருடன் தேவ மடந்தையரும் மறக்கின்றனர்.

பரமனின் ஒளி நிறைந்த ஆறுமுக வடிவைக் காணும் தேவ மடந்தையர் தாங்கள் முன்னர் தாரகன் முதலான அரக்கர்களால் சிறையில் வைக்கப் பெற்று இன்னலுற்றதை மறக்கின்றனர்.

வீரபத்திரனைப் போன்று பரமனின் குமார உருவும் பரமனின் லீலா வினோதமென்று பக்தர்களின் நம்பிக்கை.

वेगाकृष्टग्रहरविशशि व्यनुवानं दिगन्तान्
 न्यक्कुर्वाणं प्रलयपयसामूर्भिभङ्गावलेपम् ।
 मुक्तागौरं हर तव जटाबन्धसंस्पर्शि सद्यो
 जज्ञे चूडाकुसुमसुभगं वारि भागीरथीयम् ॥ १२ ॥

வேகாக்ருஷ்ட-க்ரஹ-ரவி-சசி
 வ்யக்ருவானம் திகந்தான்
 ந்யக்ருர்வாணம் ப்ரலய.
 பயஸாமூர்மிபங்காவலேபம் ।
 முக்தாகௌரம் ஹர தவ
 ஜடாபந்தஸம்ஸ்பர்சி ஸத்யோ
 ஜக்ருௌ சூடாகுஸுமஸுபகம்
 வாரி பாகீரதீயம் ॥ 12 ॥

ஓ ! ஹரனே ! சூரியன், சந்திரன் முதலான கோள்களை வேகமாக அடித்துச் செல்வதும், திசை எங்கிலும் பரவுவதும் பிரளய கால நீர் பெருக்கின் அலைச் சுழல்களின் செருக்கை அடக்கும் முத்தைப் போன்று வெண்மையான இந்த கங்கையின் நீரானது பரமனின் சடையை அடைந்தவுடன் சடையில் மல்லிகை மலரினை ஒத்த அழகு உடைத்தாயிற்று.

ஆகாச கங்கையானது ஆகாயத்தைத் தன் சடை முடியாகக் கொண்ட பரமனின் தலைமீது பிரவஹிக்கும் பொழுது வெண் முத்தை போன்று உள்ள அதன் நீரின் நுரைகள் மல்லிகை மலரினை ஒத்து ஒளிருகின்றன. கோள்களை எல்லாம் அடித்

துச் செல்வதும், நாற்றிசையிலும் பரவுவதுமான பிரளய கால வெள்ளப் பெருக்கின் செருக்கை அடக்கி அதை நாணமடையச் செய்கிறது கங்கையின் நீர். அப்படிப்பட்ட கங்கை நீரின் வெண் நுரைகளை பரமனின் சடைமுடியில் அணியாகக் காண்கின்றார் கவி.

कल्माषस्ते मरकतशिलाभङ्गकान्तिर्न कण्ठे

न व्याचष्टे भुवनविषयां त्वत्प्रसादप्रवृत्तिम् ।

वारां गर्भस्य हि विषमयो मन्दरक्षोभजन्मा

नैवं रुद्धो यदि न भवति स्थावरं जङ्गमं वा ॥ १३॥

கல்மாஷஸ்தே மரகதசிலாபங்க-

காந்திர்ந கண்டே

ந வ்யாசஷ்டே புவனவிஷயாம்

த்வத் ப்ரஸாதப்ரவ்ருத்திம் ।

வாராம் கர்ப்பஸ்ஸ ஹி

விஷமயோ மந்தரக்ஷோபஜன்மா

நைவம் ருத்தோ யதி ந பவதி

ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் வா ॥ 13 ॥

மரகதமணி என்னும் பச்சைக்கல் துண்டு களின் ஒளியையொத்து உன் கழுத்தில் ஒளிரும் கருமை உலகிலுள்ள படைப்புகளிடம் உமக்குள்ள அன்புப் பெருக்கை வெளிப்படுத்துவதன்றோ ! மந்திர மலையைக் கொண்டு கடைந்த பொழுது நீரினின்றும் தோன்றிய 'காலகூடம்' என்னும் நஞ்சு இவ்விதமாக தடுக்கப்படவில்லை எனில் உயிர் வாழினங்கள் யாவும் இருந்திருக்காது அல்லவா!

பாற்கடலைக் கடைந்து தோன்றிய காலகூடம்
என்னும் நஞ்சு சிவனாரின் கழுத்தில் பச்சைக் கற்
களின் ஒளியுடன் ஒளிருகின்றது. அது மட்டுமா!
அது உலகிலுள்ள உயிர் வாழினங்களிடம் பரம
னுக்கு உள்ள மட்டற்ற அன்பை புலப்படுத்து
கிறது. ஏனெனில் கடையும்பொழுது தோன்றிய
நஞ்சை பரமன் எடுத்து அருந்தவில்லை என்றால்
அக்கொடிய விஷத்தினால் எந்த உயிர்தான் பிழைத்
திருக்கும்!

सन्ध्यायास्त्रं धनुषि नियमोन्माथि संमोहनाख्यं

पार्श्वे तिष्ठन् गिरिश ददशे पञ्चवाणो मुहूर्तम् ।

तस्माद्दूर्ध्वं दहनपरिधौ रोषदष्टैः प्रसूते

रक्ताशोकः स्तवकित इव प्रान्तधूमद्विरेफः ॥ १४ ॥

ஸந்தாயாஸ்த்ரம் தநுஷி

நியமோன்மாதி ஸம்மோஹனாக்ஷயம்

பார்ச்வே திஷ்டன் கிரிச தத்ருசே

பஞ்சபானே முஹூர்த்தம் ।

தஸ்மாதூர்த்தவம தஹன்பரிதௌ

ரோஷத்ருஷ்டே: ப்ரஸூதே

ரக்தாசோக: ஸ்தபகித இவ

ப்ராந்ததூமத்விரேப: ॥ 14 ॥

ஹே! கிரீச! தியானத்தைக் குலைக்கும் ஸம்மோ
ஹனம் என்னும் அஸ்திரத்தை வில்லில் ஏற்றி மன்
மதன் (உம்) அருகில் ஒருக்கணம் நின்றதும்
அதற்குப் பின்னர் (உம்) சிவந்த கண்ணினின்றும்
வெளிப்பட்ட நெருப்பு பரவி நிற்கவும் அருகில்
உள்ள புகையே வண்டுகள் போல உடையதாய்
சிவந்த அசோக மரமானது மலர்ந்த மலர்களையுடைய
யதாய் இருந்தது.

காமளின் ஐந்து பாணங்களில் ஒன்றானது ஸம்மோஹனம் என்பது. அதை வில்லில் ஏற்றி அருகில் காமன் நிற்கின்றான் ஒருக்கணம் கழிந்த பின் பரமன் தன் ஒன்றுபட்ட தியானம் கலைந்த தால் சினந்து தன் நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்கின்றார். சினத்தால் அது சிவந்து காணப்படுகிறது. அச்சமயம் அருகில் உள்ள புகையை வண்டாகக் கொண்டு சிவந்த கண்ணினின்று தோன்றிய சிவந்த நெருப்பையும் ஒன்றிணைத்து கவி ஒரு கற்பனைத் தோற்றத்தைக் காண்கின்றார். அசோக வனத்தின் சிவந்த மலர்கள் மலர்ந்ததாகக் கூறுகிறார்.

लङ्कानाथं लवणजलधिस्थूलवेलोमिदीधैः

कैलासं ते निलयनगिरिं बाहुभिः कम्पयन्तम् ।

आक्रोशद्भिर्वमितरुधिरैराननैराप्लुताक्षै-

रापातालादनयदलसाबद्धमङ्गुष्ठकर्म ॥ १५ ॥

லங்காநாதம் லவணஜலதி-ஸ்தூல-

வேலோர்மிதீர்க்கை:

கைலாஸம் தே நிலயனகிரிம்

பாஹு-பி: கம்பயந்தம் ।

ஆக்ரோசத்பிர்-வமித-ருதிரை-

ரானனைராப்லுதாசைஷ-

ராபாதாலாதநயதலஸா-

பத்தமங்குஷ்டகர்ம ॥ 15 ॥

உவரியின் கடற்கரையும் அதன் அலைகளும் போன்று நீண்ட கைகளால் உம்முடைய வசிக்கு மிடமான கைலாய மலையை அசைக்கும் இராவ ணனை கூக்குரலிடுவதும் இரத்தம் கக்குவதுமான

முகங்களுடனும் நீர் தளும்பும் கண்களுடனும்
பாதாளம் வரையிலும் விளையாட்டாகச் செயல்படும்
உங்கள் கட்டைவிரல் பாதாளம் வரையிலும்
கொண்டு சேர்த்தது.

தன் நீண்ட கைகளால் கைலாய மலையை
ஆட்டி அசைவித்தான் இராவணன். அன்னை பார்
வதி அஞ்சி நடுங்கினாள். அப்பொழுது விளையாட்
டாகச் சிவனார் தன் கால் கட்டை விரலால் நசுக்க
அவன் முகங்களினின்றும் நீர் பெருகிய வண்ணம்
பாதாளம் வரை கொண்டு செல்லப்பட்டான். சிவ
னாரின் லீலா வினோதமான செயலும் பெரும் சக்தி
வாய்ந்தது என்று கூறுகிறார்.

ऐश्वर्यं ते व्यवृणुत पतन्नेकमूर्धाविशेषः

पादद्वन्द्वे दशमुखशिरः पुण्डरीकोपहारः ।

येनैवासावधिगततपा राक्षसश्रीविधेय-

श्वके देवोऽसुरपरिचदो लोकपालैकशत्रुः ॥ १६ ॥

ஐச்வர்யம் தே வ்யவ்ருணுத
பதந்நேக மூர்த்தாவசேஷ:

பாதத்வந்த்வே தசமுகசிர:

புண்டரீகோபஹார: ।

யேனைவாஸாவதிகததபா

ராக்ஷஸ ஸ்ரீவிதேயச்சக்ரே

தேவோ (அ)ஸுரபரிஷதோ

லோகபாலேகசத்ரு: ॥ 16 ॥

இராவணன் தன் தலையாகிற தாமரை மலர்
களால் உம்மை வழிபடுகையில் ஒரே ஒரு தலை
எஞ்சியுள்ள பொழுது உம் பாதத்தில் விழுந்துள்ள
அவை உம்முடைய திறமையை வெளிப்படுத்து

கின்றன. இந்த வழிபாட்டினாலேயே இராவணனும் தன் தவத்தினால் பெற்ற அரக்கப் பேரரசுடன் அரக்கா கூட்டத்தின் தலைவனாக ஆகி இந்திரன் முதலானவர்களுக்கு ஒரு முக்கியமான பகைவன் ஆனான் அல்லவா?

கடும் தவம் புரிந்து தன் தலைகளையே மலர்களுக்கு மதிலாக பரமனின் காலடிகளில் ஸமர்ப்பணம் செய்யவும், இராவணனின் வழிபாட்டினால் மனம் மகிழ்ந்த பரமனும் அவனது ஒரே ஒரு தலை எஞ்சியிருக்கும்பொழுது அவன் முன் தோன்றி அவனுக்கு வரம் அளித்ததாக புராண வரலாறு. அந்த வரத்தின் மேன்மையினால் அவன் அரக்கர்குலத்திற்குத் தலைவனாக ஆகி இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கெல்லாம் முக்கிய பகைவனாக ஆனான். பரமன் தன் அடி பணிபவர் அனைவருக்கும் அருள் செய்பவர் என்பதற்கு இது ஒரு சான்றல்லவோ?

भक्तिर्वाणासुरमपि भवत्पादपद्मं स्पृशन्तं

स्थानं चन्द्राभरण गमयामास लोकस्य मूर्ध्नि ।

न ह्यस्यापि भ्रुकुटिनयनादग्निदंष्ट्राकरालं

द्रष्टुं कश्चिद्ददनमशकद्देवदैत्यैश्वरेषु ॥ १७ ॥

பக்திர் பாணாஸுரமபி

பவத்பாதபத்மம் ஸ்ப்ருசந்தம்

ஸ்தானம் சந்த்ராபரண கமயாமாஸ

லோகஸ்ய மூர்த்நி ।

ந ஹ்யஸ்யாபி ப்ருகுடி-

நயனாதக்நி-தம்ஷ்ட்ரா-கராலம்

த்ரஷ்டும் கச்சித்வதனமசகத்

தேவ-தைத்யேச்வரேஷு ॥ 17 ॥

மதியை அணிந்தவனே! உம்முடைய அடித்
தாமரையைப் பணியும் பாணஸூரனையும் அவ
னுடைய பக்தியின் காரணமாக உலகத்தில் முதலிடம் பெறச் செய்தாயல்லவா! அந்த பாணஸூர
னுடைய புருவங்களின் சுருக்கமான கண்ணின்
காரணமாய் நெருப்பாலான அச்சம் தரும் பற்களை
புடைய முகமானது தேவாஸூரர்களில் எவர் ஒரு
வராலும் பார்க்க முடியவில்லை அல்லவா!

பக்தியின் காரணமாக தன் அடி பணிந்த
பாணஸூரன் முதலிடம் பெறச் செய்தான் பரமன்.
மேலும், சினந்த பாணஸூரன் தன் புருவங்களை
சுருக்கும் பொழுது அந்த சேர்க்கையும் ஒரு கண்
எனக்கொண்டு. அவனுடைய நெருப்பை ஒத்த பற்
களையுடைய அவனது அஞ்சத்தக்க முகத்தை எவ
ராலும் துணிவாக நேருக்கு நேர் நின்று நோக்க
முடியவில்லை அல்லவா என்று கவி கற்பனை செய்
கிறார். தன்னிடம் பக்தி செய்யும் அனைவருக்கும்
பரமன் அருள் செய்கின்றார்.

पादन्यासान्मति वसुधा पन्नगस्कन्धलग्ना

बाहूत्क्षेपाद्ग्रहणयुतं घूर्णते मेघचृन्दम् ।

उत्सार्यन्ते क्षणमिव दिशो हुङ्कृतेनातिमात्रं

भिन्नावस्थं भवति भुवनं त्वय्युपक्रान्तनृत्ते ॥ १८ ॥

பாதந்யாஸான்மதி வஸுதா

பந்நகஸ்கந்தலக்ஞா

பாஹூத்க்ஷேபாத்க்ரஹணயுதம்

கூர்ணதே மேகப்ருந்தம் !

உத்ஸார்யந்தே க்ஷணமிவ திசோ
 ஹுங்க்ருதேநாதிமாத்ரம்
 பிந்நாவஸ்தம் பவதி புவனம்
 த்வய்யுபக்ராந்தந்ருத்தே || 18 ||

நீர் நடனம் செய்யும் பொழுது உலகிலுள்ள பொருள்கள் யாவும் பலவிதமான மாறுதல்களை அடைகின்றன. பாம்பின் தலை மீது நிலைத்த இந்த புவியானது உங்கள் காலடி வைக்கப்பட்டதினால் வணங்குகிறது. கோள்களுடன் கூடிய மேகங்களின் கூட்டங்கள் உங்கள் கைகளின் அசைவினால் சுழல்கின்றன: நடனம் அளவுக்கு மிஞ்சிப் போகும் பொழுது உம்முடைய ஹுங்கார ஒலியினால் திசைகளனைத்தும் கண நேரம் தொலைவில் அகற்றப்பட்டவை போல உள்ளன.

ஆதிசேஷன் தன் தலைமீது இப்புவிசைத் தாங்கி நிற்பதென்றேரு நம்பிக்கை. நடமிடும் பரமனின் காலடி புவி மீது வைக்கப்பட அதன் பாரத்தினால் சாய்கிறது. அதையே பரமனடி பணிவதாகக் கூறுகிறார் கவி. அவருடைய கைகள் அசைய அதன் வேகத்தினால் கோள்களும் மேகக் கூட்டங்களும் சுழல்கின்றன. நடனம் உச்ச கடத்தை அடைந்து அளவு கடந்து போகும் பொழுது அவரது ஹுங்கார ஒலியினால் திசைகள் அனைத்தும் எட்ட அகன்றவை போல உள்ளன.

नोर्ध्वं गम्यं सरसिजभुवो नाप्यधः शङ्गिपाणे-
 रासीदन्तस्तव हुतवहस्तम्भमूर्त्या स्थितस्य ।
 भूयस्ताभ्यामुपरि लघुना विस्मयेन स्तुवद्भ्यां
 कण्ठेकालं कपिलनयनं रूपमाविर्बभूव ॥ १२ ॥

நோர்த்வம் கம்யம் ஸரஸிஜபுவோ
 நாப்யத: சார்ங்கபாணே-
 ராஸீதந்தஸ்தவ ஹுதவஹஸ்தம்ப-
 மூர்த்யா ஸ்திதஸ்ய |
 பூயஸ்தாப்யாமுபரி லகுனா
 விஸ்மயேன ஸ்துவத்ப்யாம்
 கண்டேகாலம் கபிலநயனம்
 ரூபமாவிர்ப்பூவ || 19 ||

அவர்களுக்கு (மாலயன் இருவருக்கும்)
 இடையே அனற் பிழம்பாக நெடுந்தண்டமான
 உருவாக நின்ற உம்முடைய முடியை நான்முகனும்,
 அடியைத் திருமாலும் அடையமுடியவில்லை. பின்
 னர் தம் தம் சிறுமையையும் உணர்ந்து வியப்பி
 னால் உம்மைத் துதிப்பவர் முன் உம்முடைய
 கருத்த கழுத்தும் பழுப்பு செந்நிறமான கண்ணு
 முடைய உருவம் தோன்றியது.

தமக்குள் தாம் தான் பெரியவர் என்று கூறி
 வாதம் செய்து கொண்டிருந்த மாலயன் இருவருக்
 கிடையே அனல் பிழம்பாக பரமன் தேன்றியது
 புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அப்பொழுது
 அதன் அடிமுடி காணா மாலயன் இருவரும் தம் தம்
 நிலை உணர்ந்து பரமனைப் போற்றிப் பணியவும்,
 பரமன் தன் இயல் நிலையில் கருத்த நெஞ்சுடனும்
 சிவந்த முன்றாவது கண்ணுடனும் தோன்றின வர
 லாற்றை கவி இங்கே வருணித்துள்ளார்.

श्लाघ्यां दृष्टिं दुहितरि गिरेर्न्यस्य चापोर्ध्वकोट्यां
 कृत्वा बाहुं त्रिपुरविजयानन्तरं ते स्थितस्य |
 मन्दाराणां मधुसुरभयो वृष्टयः पेतुरार्द्राः
 स्वर्गोद्यानभ्रमरवनितादत्तदीर्घानुयाताः ॥ २० ॥

ச்லாக்யாம் த்ருஷ்டிம் துஹிதரி
 கிரேர்ந்யஸ்ய சாபோர்த்வகோட்யாம்
 க்ருத்வா பாஹும் த்ரிபுர-
 விஜயாநந்தரம் தே ஸ்திதஸ்ய ।
 மந்தாராணாம் மதுஸூரபயோ
 வருஷ்டய: பேதுரார்த்ரா:
 ஸ்வர்கோத்யான ப்ரமரவனிதா-
 தத்ததீர்க்காநுயாதா: ॥ 20 ॥

முப்புரங்களையும் வென்ற பின் மலைமகளை
 அன்புடன் நோக்கியும் வில்லியின் நுனியில்
 கையை வைத்துக்கொண்டும் நின்ற உம்மீது விண்
 ணுலக நந்தவனத்திலுள்ள பெண் தேனீக்களின்
 பெரும கூட்டத்தினால் தொடரப்பட்ட மந்தார மரங்
 களின் நறுமணம் கமழும் மலர்களின் மழை
 பொழிந்தது.

செயற்கரிய செயலைச் செய்து முடித்துப் பெரு
 மிதமாக நின்ற பரமனின் மீது தேவலோக மலர்கள்
 பொழிவது இயற்கை தானே! அவ்விதம் நறு
 மணம் கமழும் மலர்களை மொய்க்கும் பெண்
 தேனீக்களும் மலர்களைப் பின் தொடர்ந்து வருவ
 தில் வியப்பென்ன! அவ்விதமான காட்சியைத்
 தான் கவி இங்கே காண்கிறார்.

அடுத்தவரும் இரு செய்யுட்களில் திருமாலிற்
 குப் பரமன் ஸூதர்சன சக்கரம் அருளிய லீலா
 வினோதத்தை கவி வருணனை செய்கிறார்.

उद्धृत्यैकं नयनमरुणसिन्धुतारापरागं

पूर्णेऽदाद्यः परमसुलभे पुष्कराणां सहस्रे ।

चक्रं भेजे दहनजटिलं दक्षिणं तस्य हस्तं

बालस्येव द्युतिवलयितं मण्डलं भास्करस्य ॥ २१ ॥

உத்த்ருத்யைகம் நயனமருண-

ஸ்நிக்ததாராபராகம்

பூர்ணே(அ)தாத்ய: பரமஸுலபே

புஷ்கராணாம் ஸஹஸ்ரே ।

சக்ரம் பேஜே தஹனஜடிலம்

தக்ஷிணம் தஸ்ய ஹஸ்தம்

பாலஸ்யேவ த்யுதிவலயிதம்

மண்டலம் பாஸ்கரஸ்ய

॥ 21 ॥

எவர் ஆயிரம் தாமரை மலர்களும் ஆனபின்னர்
மாசற்ற விழியின் மணியை மலரின் மகரந்தத்
தூளாக உடைய சிவந்த விழியைப் பிடுங்கிக்
கொடுத்தாரோ அந்த விழியானது அனல் பொழி
யும் உதிக்கும் சூரியனின் ஒளியினால் சூழப்பட்ட
வளையம் போலிருந்த ஸுதர்சன சக்கரத்தை வலது
கைக்கு அனுப்பியது போலும்.

ஆயிரத்தெட்டு மலர்களினால் சிவனரை வழி
பட்டு திருமால் ஸுதர்சன சக்கரம் பெற்ற புராண
வரலாற்றை இங்கு கவி நினைவு கொள்கிறார்.
இதைப்பற்றி அடுத்த செய்யுளில் காண்க.

विष्णुश्चक्रे करतलगते विष्टपानां त्रयाणां

दत्ताश्वासो दनुसुतशिरश्छेददीक्षां बबन्ध ।

प्रत्यापन्नं तदपि नयनं पुण्डरीकानुकारि

श्लाघ्या भक्तिस्त्रिनयन भवत्यर्पिता किं न सूते ॥२२॥

விஷ்ணுச்சக்ரே கரதலகதே
 விஷ்டபாநாம் த்ரயாநாம்
 தத்தாஸ்வாலோ தநுஸுத-
 சிரச்சேததீக்ஷாம் பபந்த |
 ப்ரத்யாபந்நம் ததபி நயனம்
 புண்டரீகாநுகாரி
 ச்லாக்யா பக்திஸத்ரிநயன
 பவத்யர்ப்பிதா கிம் ந ஸுதே || 22 ||

முக்கண்ணனே ! (ஸுதர்சன சக்கரம்) கையை
 அடைந்ததுமே திருமாலானவர் முவுலகிற்கும்
 தேறுதல் மொழிந்து அரக்கர்களின் தலையைக்
 கொய்ய உறுதி பூண்டார். அந்தக் கண்ணும்
 தாமரைக் கண்ணனை மீண்டும் அடைந்தது. உம்
 மிடம் வைத்த போற்றத் தகுந்த பக்தியானது
 எதைத்தான் கொடுக்காது?

முந்தைய செய்யுளில் திருமால் செய்த அரும்
 பெருஞ் செயலான தம் தாமரைக் கண்ணைப்
 பிடுங்கி பரமனடியில் ஸமர்ப்பணம் செய்ததைக்
 கூறி அதை மீண்டும் அவர் பெற்றதை இச் செய்யு
 ளில் கூறுகிறார். பரமனிடம் பக்தி பூண்டவர்
 எதைத்தான் பெறமாட்டார்? யாவற்றையும் பெறு
 வார் அன்றோ?

திருமால் பரமனைக் குறித்துத் தவம் இயற்றி
 ஆயிரம் மலர்களைக் கொண்டு வழிபட்டு வரும்
 பொழுது இன்னம் ஒரு மலர் எஞ்சியுள்ள பொழுது
 விளையாட்டாக அதைச் சிவனார் மறைக்க, தியானத்
 திற்குப் பின் கண் திறந்த திருமால் மலரினைக்
 காணாது மனம் கலங்கி மலரையொத்த தன் கண்
 மலரையே பிடுங்கி ஸமர்ப்பணம் செய்ய அதனால்
 மனம் மகிழ்ந்த சிவனார் அவரது கண்ணையும் திரும்

பக் கொடுத்து அருள் செய்தார் என்று லிங்க
புராணம் கூறுகிறது.

सव्ये शूलं त्रिशिखमपरे दोष्णि भिक्षाकपालं

सोमो मुग्धः शिरसि भुजगः कश्चिदंसोत्तरीयम् ।

कोऽयं वेषस्त्रिनयन कुतो दृष्ट इत्यद्रिकन्या

प्रायेण त्वां हसति भगवन्प्रेमनिर्यन्त्रितात्मा ॥ २३ ॥

ஸவ்யே சூலம் த்ரிசிகமபரே

தோஷ்ணி பிக்ஷாகபாலம்

ஸோமோ முக்த: சிரஸி

புஜக: கச்சிதம்ஸோத்தரீயம் ।

கோ(அ)யம் வேஷஸ்த்ரிநயன

குதோ த்ருஷ்ட இத்யத்ரிகன்யா

ப்ராயேண த்வாம் ஹஸதி பகவந்

ப்ரேம நிர்யந்த்ரிதாத்மா ॥ 23 ॥

முக்கண்ணனே ! உமது இடது கையில் த்ரி
சூலம், வலது கையில் பிக்ஷா பாத்திரமான மண்டை
ஒடு. தலையில் பிறைச்சந்திரன். மேலாடையாக
அணிந்திருப்பதோ அரவம். இந்த வேடம் எவ்
விதம் உங்களுக்குக் கிடைத்தது என்று இவ்விதம்
ஓ பேறுடைத்தவனே ! உம்மிடம் உள்ள அன்புப்
பெருக்கால் உம்பால் ஈர்க்கப்பட்ட உள்ளம்
கொண்ட மலைமகள் உம்மைக் கண்டு நகைக்
கின்றாள்.

பரமனின் கோலம் மிகவும் வியக்கத்தக்கதே.
இருப்பினும் அவர் பால் தம் மனம் ஈர்க்கப்பட்ட
மலைமகள் அவரது வியக்கத்தக்க கோலத்தைக்
கண்டு இவ்விதமாக பரிகாசம் செய்கின்றாள்.

आर्द्रं नागाजिनमवयवग्रन्थिमद्विभ्रदंसे

रूपं प्रावृद्धनरुचि महाभैरवं दर्शयित्वा ।

पश्यन् गौरीं भयचलकरां लम्बितस्कन्धहस्तां

मन्ये प्रीत्या द्रुत इव भवान्वज्रदेहोऽपि जातः ॥२४॥

ஆர்த்ரம் நாகாஜினமவயவ-

க்ரந்திமத்-பிப்ரதம்ஸே

ரூபம் ப்ராவ்ருங்கனருசி-

மஹாபைரவம் தர்சயித்வா ।

பச்யந் கௌரீம் பயசலகராம்

லம்பிதஸ்கந்தஹஸ்தாம்

மன்யே ப்ரீத்யா த்ருத இவ பவான்

வஜ்ர தேஹோ(அ)பி ஜாத:

॥ 24 ॥

குருதியுடன் கூடியதும் அவயவங்களில் முடியப் பெற்றிருப்பதுமான யானைத் தோலை தோளிலணிந்து மழைக்காலத்தில் தோன்றும் கருமையான மேகங்களைப் போல மிகவும் பயங்கரமான உம் உருவை காண்பித்ததும் அதைக் கண்டு பயந்து நடுங்கும் கைகளை உடைய பார்வதி உம்மைத்தழுவிக்கொள்ள அதைக்கண்ட நீர் வஜ்ரம் போல உடலைப் பெற்றிருந்தும் அன்பின் பெருக்கினால் இளகிவிட்டீர் போலும்.

யானைத் தோலைத் தரித்த சிவனின் உருவைக் கண்டு அஞ்சிய பார்வதி அவரைத் தழுவிக்கொண்டார். மலேமீது சஞ்சரிப்பவரும், மயானத்தில் வாசம் செய்பவரும், அச்சம் தரும் அணியும் ஆடையும் அணிந்தவருமான சிவனாரது வஜ்ரம் போன்ற தேகமும் அவளிடம் பரமனுக்கு உள்ள அன்பின் பெருக்கினால் இளகி திரவநிலை அடைந்தார் போலும் என்று கவி கற்பனை செய்கிறார். அவள் நிலைகண்டு

பரமன் அவள் பால் பரிவு கொள்கிறார் என்று பொருள்.

व्यालाकल्या विषमनयना विद्रुमाताम्रभासो

जायामिश्रा जटिलशिरसश्चन्द्ररेखावतंसाः ।

नित्यानन्दा नियतललिताः स्निग्धकलमाषकण्ठा

देवा रुद्रा धृतपरश्वस्ते भविष्यन्ति भक्ताः ॥ २५ ॥

வ்யாலாகல்பா விஷமநயனா

வித்ருமாதாம்ரபாலேஸா

ஜாயாமிசீரா ஜடில சிரஸச்-

சந்த்ரரேகாவதம்ஸா: ।

நித்யாநந்தா நியதலலிதா:

ஸ்நிக்த-கல்மாஷகண்டா

தேவா ருத்ரா த்ருதபரசவஸ்தே

பவிஷ்யந்தி பக்தா: ॥ 25 ॥

உம்முடைய பக்தர்கள் பாம்புகளை அணிகலன் களாகக் கொண்டவர்களாகவும், முக்கண் உடைய வர்களாகவும், பவளங்களையும் தாமிரங்களையும் ஒத்த நிறம் உடையவர்களாகவும், தம் தம் மனைவி களுடன் கூடியவர்களாகவும், சடைமுடியுடன் கூடிய வர்களாகவும், பிறைச்சந்திரனுடன் கூடியவர்களாக வும், எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சி உடையவர்களாகவும், இயமம் நியமம் உடையவர்களாகவும், அழகியவர் களாகவும், வெளிர் கருமையான கழுத்தை உடைய வர்களாகவும், விளையாட்டில் விருப்பமுள்ளவர்களா கவும், உருத்திரர்களாகவும், கோடரியைத் தாங்கிய வருமாக ஆகின்றனர்.

பரமனைப் பணியும் பக்தர்களும் அவரது உருவையே பெறுகின்றனர் என்று கூறப்படு

கிறது. சிவனாரின் உடல் எப்பொழுதும் வெண்மையானது என்று கூறப்பட்டாலும் அவரது உமையொருபாக வடிவில் உமையின் நிறமான பவழங்கள் தாமிரம் இவைகளின் நிறமும் பக்தர்களிடமும் காணப்படுகின்றன. சிவனாரின் உருத்திர வடிவு ஆயிரக்கணக்கானது என்று கூறப்படுவதால் பக்தர்களும் உருத்திர என்ற சொல்லால் கூறத்தக்கவர்கள் ஆகின்றனர்.

मन्त्राभ्यासो नियमविधयस्तीर्थयात्रानुरोधो

ग्रामे भिक्षाचरणमुटजे बीजवृत्तिर्वने वा ।

इत्यायासे महति रमतामप्रगल्भःफलार्थी

स्मृत्यैवाहं तव चरणयोर्निर्वृतिं साधयामि ॥ २६ ॥

மந்த்ராப்யாஸோ நியமவிதயஸ்தீர்த்த-

யாத்ராநுரோதோ

க்ராமே பிக்ஷாசரணமுடஜே

பீஜவ்ருத்திர்வனே வா ।

இத்யாயாஸே மஹதி

ரமதாமப்ரகல்ப: பலார்த்தீ

ஸம்ருத்யைவாஹம் தவ

சரணயோர்-நிர்வ்ருதிம் ஸாதயாமி ॥ 26 ॥

பலனை விரும்பும் முடர்கள் மந்திரங்களை ஜபித்தல், (க்ருச்ரம், சாந்திராயணம் போன்ற) நோன்புகளை நோற்றல், புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்கு யாத்திரை செல்லுதல், கிராமத்தில் பிட்சை எடுத்தல், பர்ணசாலையிலோ அல்லது காட்டிலோ தானாக விளைந்த பயிர்களைக் கொண்டு உயிர் வாழ்வது என்று இவ்விதமான பெரும் பிரயாசையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களாக இருக்கட்டும். நானேவென்

றால் உம்முடைய அடிகளின் நினைவாலேயே மோகூத்தைப் பெறுவேன்.

எளிதான முறையை அறியாத மூடர்கள் தம் உடலை வருத்தும் டினமான முறைகளான நோன்பு நோற்றல், காசி, ராமேச்வரம் முதலான புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்குச் செல்லுதல், காடுகளில் வசித்தோ அல்லது பர்ணசாலையில் வாழ்ந்து கொண்டோ தானே விளைந்த பயிர்களின் மூலம் உயிர் வாழ்ந்தோ இருக்கட்டும். அவர்கள் பரமனை அடைய எளிதான முறையை அறியாதவர்கள். நான் எப்பொழுதும் தங்கள் திருவடிகளை மனத்தில் நிறுத்தி வைத்தே மோகூத்தை அடைவேன்.

आस्तां तावत् स्नपनमुपरि क्षीरधाराप्रवाहैः

स्नेहाभ्यङ्गो भवनकरणं गन्धधूपार्पणं च ।

यस्ते कश्चित्करति कुसुमान्युद्दिशन् पादपीठं

भूयो नैव भ्रमति जननीगर्भकारागृहेषु ॥ २७ ॥

ஆஸ்தாம் தாவத் ஸ்நபனமுபரி

க்ஷீரதாராப்ரவாஹை:

ஸ்நேஹாப்யங்கோ பவனகரணம்

கந்ததூபார்ப்பணம் ச ।

யஸ்தே கச்சித்கிரதி

குஸுமாந்யுத்திசன் பாதபீடம்

பூயோ நைவ ப்ரமதி ஜனனீ-

கர்ப்பகாராக்ருஹேஷு ॥ 27 ॥

உம் தலையின் மீது பாலபிஷேகம், உடலில் எண்ணை முதலியவற்றால் அபிஷேகம், உங்களுக்குக் காக ஆலயங்கள் கட்டுதல். சந்தனம், சாம்பிராணி மற்றும் இதர வழிபாட்டுப் பொருள்களை ஸமர்ப்ப

பித்தல் முதலியன இருக்கட்டும். எவனெருவன் உங்கள் திருவடியைத் தாங்கும் பீடத்தின்மீது மலர்களைச் சாத்துகின்றானோ அந்த மானிடன் தாயின் வயிறெனும் சிறைச்சாலையில் மீண்டும் உழல்வதில்லை.

பரமனைக்குறித்து அவன் காலடியில் சாத்தும் மலர் வழிபாடொன்றே பிறப்பு இறப்பு என்னும் இந்த ஓயாத வாழ்க்கைச் சுழலைத் தடுத்து நிறுத்த மிகவும் எளிதான முறையாகும். வேறு வழிபாட்டு முறைகள் எதையும் தேடி அலைந்து அல்லல்பட வேண்டாம்.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதரின் சிவானந்தலஹரி யில் தம் மனமாகிற மலரிருக்க வீணே பிற மல ரினைத் தேடி குளம், குட்டை, காடு, மலை எல்லாம் அலையும் மானிடரைப் பற்றிக் கூறும் 'கபீரே காஸாரே விசதி' என்னும் செய்யுளை ஒப்புநோக்குக.

मुक्ताकारं मुनिभिरनिश चेतसि ध्यायमानं

मुक्ताकारं शिरसि जटिले जाह्वीमुद्वहन्तम् ।

नानाकारं नवशशिकलाशेखरं नागहारं

नारीमिश्रं धृतनरशिरो माल्यमीशं नमामि ॥ २८ ॥

முக்தாகாரம் முனிபிரசிசம்

சேதஸி த்யாயமானம்

முக்தாகாரம் சிரஸி ஜடிலே

ஜாஹ்நவீமுத்வஹந்தம் ।

நாநாகாரம் நவ-சசி-கலா-சேகரம்

நாகஹாரம்

நாரீமிசர்ம் த்ருதநரசிரோ-

மால்யமீசம் நமாமி ॥ 28 ॥

அருவானவரும் அல்லது சுத்த சைதன்யமான
வரும், முனிவர்களால் எப்பொழுதும் மனத்தில்
தியானிக்கப்படுபவரும், முத்தைப்போன்ற வெண்
மையானவரும், தலை சடைமுடி மீது கங்கையைத்
தாங்குபவரும், இந்தப் பிரபஞ்சமே உருவானவரும்,
பிறைச்சந்திரனைச் சூடியவரும், பாம்பை அணியாக
உடையவரும், உமையையொரு பாகமாக உடைய
வரும், மண்டை ஓடுகளை மாலையாக அணிந்தவரு
மான ஸதாசிவனை வணங்குகின்றேன்.

சிவனாரின் பிரசித்தமான உருவை வருணித்து
அதைக் கவி வணங்குகின்றார்.

तिर्यग्योनीं त्रिदशनिलये मानुषे राक्षसे वा

यक्षावासे विषधरपुरे देव विद्याधरे वा ।

यस्मिन् कस्मिन् मुकूतनिलये जन्म निःश्रेयसाय

भूयाद्युष्मच्चरण-कमलध्यायिनी चित्तवृत्तिः ॥ २९ ॥

திர்யக்யோநௌ த்ரிதசநிலயே

மாநுஷே ராக்ஷஸே வா

யக்ஷாவாலே விஷதரபுரே

தேவ வித்யாதரே வா ।

யஸ்மிந் கஸ்மிந் ஸுக்ருதநிலயே

ஜன்ம நி:ச்ரேயஸாய

பூயாத்யுஷ்மச்சரண-

கமலத்யாயிநீ சித்தவ்ருத்தி: ॥ 29 ॥

ஓ! தேவனே மோக்ஷத்திற்காக பறவை பூச்சி
களின் யோனியிலோ, ஸவர்க்கத்திலோ, மனித
குலத்திலோ, அரக்கர்கள் குலத்திலோ, யக்ஷர்கள்
லோகத்திலோ. நாக லோகத்திலோ அல்லது கைலா
யத்திலோ எங்காவது எனக்கு பிறப்பு இருக்

கட்டும். உமது அடித் தாமரையை தியானம் செய்யும் மனோ நிலை இருக்கட்டும்.

மோக்ஷம் கிடைக்க எப்பிறவியாயினும் இருக்கட்டும். அந்த எப்பிறவியிலும் ஈசனின் அடித் தாமரையை எப்பொழுதும் இடையறாது நினைக்கும் மனோ நிலை இருக்கட்டும் என்று கோருகிறார்.

வन्दे रुद्रं वरदममलं दण्डिनं मुण्डधारं

दिव्यज्ञानं त्रिपुरदहनं शङ्करं शूलपाणिम् ।

तेजोराशिं त्रिभुवनगुरुं तीर्थमौलिं त्रिणेत्रं

कैलासस्थं धनपतिसखं पार्वतीनाथमीशम् ॥ ३० ॥

வந்தே ருத்ரம் வரதமமலம்

தண்டினம் முண்டதாரம்

திவ்யஞானம் த்ரிபுரதஹனம்

சங்கரம் சூலபாணிம் ।

தேஜோராசிம் த்ரிபுவனகுரும்

தீர்த்த-மௌலிம் த்ரிணேத்ரம்

கைலாஸஸ்தம் தனபதிஸகம்

பார்வதீநாதமீசம் ॥ 30 ॥

துயரைத் துடைப்பவரும், விரும்பும் பொருளைக் கொடுப்பவரும், வெண்மை நிறத்தவரும், கோலைப் பிடித்தவரும், மண்டை ஓட்டை அணிந்தவரும், மேம்பட்ட அறிவே உருவானவரும், முப்புரம் எரித்தவரும், சங்கரரும் (நன்மை பயப்பவரும்), திரிசூலம் எந்தியவரும், ஒளிமயமானவரும், மூவுல கிற்கும் கற்பிக்கும் குருவும், கங்கையைத் தரித்த வரும், முக்கண்ணரும் கைலாயத்தில் வசிப்பவரும், குபேரனுக்கு நண்பரும், பார்வதீமனோளனுமான பரமனை வணங்குகின்றேன்.

முன் செய்யுளில் கூறியது போல இச்செய்யுளிலும் பரமனின் பல்வேறு சிறப்பு குணங்களையும் கூறி பரமனைப் பணிகின்றார் கவி.

யோகி மோகி விஷ்ணுமृत: ஶ்ரீபாணிஸ்தபஸ்வி

ஷாந்த: க்ரூ: ஶமிதவிஷய: ஶீலகந்யாஸஹாய: ।

மிஷாவூத்திஸ்த்ரிஷுவநபதி: ஶு஢்ரிமானஸ்திமாலி

ஷக்யோ ஜாதூ கதமிவ ஶிவ த்வ் விரு஢்ஸ்வभाव: ॥

யோகீ போகீ விஷ்ணுகம்ருத:

சஸ்த்ரபாணிஸ்தபஸ்வீ

சாந்த: க்ரூர: சமிதவிஷய:

சைலகன்யாஸஹாய: ।

பிஷாவூருத்திஸ்த்ரிபுவநபதி:

சுத்திமானஸ்திமாலீ

சக்யோ க்ரூராதும் கதமிவ சிவ

த்வம் விருத்தஸ்வபாவ: ॥ 31 ॥

சிவனே! நீர் பற்றற்றவரும், பற்றுடையவரும் ஆவீர். விஷத்தைக் குடிப்பவர் ஆனாலும் இறப்பற்றவர். கையில் ஆயுதம் ஏந்தியும் தவமியற்றுபவர். சாந்தமானவர். ஆயினும் கொடுமானவர். போகப் பொருள்களைத் துறந்தவர். ஆயினும் மலைமகளுடன் கூடியவர். பிச்சை எடுப்பவர். இருப்பினும் முவுலகிற்கும் அதிபதி. மிகவும் தூய்மையானவர். இருப்பினும் எலும்பு மாலை யை அணிந்தவர். இப்படி ஒன்றுக்கொன்று முரணாக உள்ள உம்முடைய தன்மையை எப்படி அறிய முடியும்?

ஒன்றுக் கொன்று முற்றிலும் முரணான குணமுடைய பரமனின் தன்மையை அறிவது என்பது மிகவும் கடினமானதே.

उपदिशति यदुच्चैर्ज्योतिर म्नायविद्या

परमपरमदूरं दूरमाद्यन्तशून्यम् ।

त्रिपुरजयिनि तस्मिन् देवदेवे निविष्टा

भगवति परिवर्तोन्माथिनी भक्तिरस्तु ॥ ३२ ॥

உபதிசதி யதுச்சைர்-ஜ்யோதி-
ராம்நாயவித்யா

பரமபரமதூரம்

தூரமாத்யந்த-சூன்யம் ।

த்ரிபுரஜயினி தஸ்மிந்

தேவதேவே நிவிஷ்டா

பகவதி பரிவர்த்தோன் -

மாதிரீ பக்திரஸ்து ॥ 32 ॥

மிகப் பெரியதும், மிகச் சிறியதும், உள்ளிருப்பதும், பிரபஞ்சத்தின் வடிவானதும், துவக்கமும் முடிவும் அற்றதுமான எந்த ஒளிமயமான வடிவைப் பற்றி வேதாந்தம் எடுத்துரைக்கின்றதோ அந்த முப்புரம் வென்றவனும் தேவாதி தேவனுமான பெரும் பேறுடைத்தவனிடம் பிறப்பிறப்பைக்களையும் பக்தி தழைத்திருக்கட்டும்.

பரமனின் வடிவதிசயத்தை விளக்கி அப்படிப்பட்ட பரமனிடம் ஸம்ஸாரமாகிற சக்கரத்தை அறவே களையும் பக்தி நிலைத்திருக்கக் கவி வேண்டுகின்றார்.

‘பரம், அபரம்’ என்னும் சொற்களுக்கு பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம், ஜீவஸ்வரூபம் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

इति विरचितमेतच्चारु चन्द्रार्धमौलेः

ललितपदमुदारं दण्डिना पण्डितेन ।

स्तवनमवनकामेनात्मनोऽनामयाख्यं

भवति विगतरीगो जन्तुरेतज्जपेन ॥ ३३ ॥

இதி விரசிதமேதச்சாரூ

சந்த்ரார்த்தமௌலே:

லலிதபதமுதாரம் தண்டினூ

பண்டிதேன ।

ஸ்தவனமவனகாமேநாத்.

மனூ (அ: நாமயாக்யம்

பவதி விகதரோகோ

ஜந்துரேதஜ்ஜபேன ॥ 33 ॥

தன்னைக் காக்க விரும்பி தண்டி என்னும் பண்டிதரால் பிறைச்சந்திரனைத் தரித்தவனைக் குறித்து அழகிய சொற்கள் கொண்டதும் மிகச் சிறந்த பொருளை உடையதுமான 'அனாமயம்' என்பது துதி என்று இயற்றப்பட்டதை படிப்பதினால் மக்கள் தம் நோய் அகன்றவர் ஆவார்கள்.

இந்த துதி இயற்றியதன் காரணத்தையும், அதன் தன்மையையும் கவி இந்த செய்யுளில் கூறுகிறார்.

'ஆமயம்' என்னும் சொல்லிற்கு நோய் என்பது பொருள். 'அநாமயம்' என்றால் நோயின்மை என்று பொருள். பிறப்பு இறப்பு என்னும் ஸம்ஸார சக்கரம் ஒரு நோயென கூறப்படுவதுவழக்கம். அந்த நோயைக் களையும் தன்மை கொண்ட இந்த துதி மிகவும் அழகிய சொற்களைக் கொண்டு

உயர்ந்த பொருள் பொதிந்ததாக இயற்றப்
பட்டுள்ளது.

[உரை ஆசிரியர் குறிப்பு:—இந்தத் துதியை இயற்றிய தண்டி கவி என்பவர்கி. மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரும் 'காவ்யாதர்சம்' என்னும் காப்பிய இலக்கண நூலை இயற்றியவருமான தண்டி என்பவரே என்பது 'சாரு, லலிதபதம், உதாரம்' என்ற மூன்று சொற்களை அவரது இத் துதியின் கடைசிச் செய்யுளில் கையாண்டதிலிருந்து தெரியவருகிறது.

முன் குறிப்பிட்டபடி இத்துதி 'ஆமயம்' என்னும் இந்த பிறவிப்பிணியை போக்கவல்லது என்பதால் இதற்கு 'அநாமயஸ்தவம்' என்பது சாலப் பொருந்தும்.

இங்குள்ள 33 செய்யுட்களில் முதல் 31 செய்யுட்கள் 'மந்தாக்ரந்தா' என்னும் விருத்தத்திலும் கடைசி 2 செய்யுட்கள் 'மாலினீ' விருத்தத்திலும் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

சென்னை கீழ்க்கலை ஓலைச்சுவடி நிலைய அரையாண்டு ஆய்வு நூலில் அச்சிடப்பட்டுள்ள இத் துதியை பக்தர்கள் அனைவரும் பயன்பெற தமிழ் மொழி உரையுடன் கொடுத்துள்ளேன். இதைப் படித்து நாம் நமது பிறவிப்பயனைப் பெறுவோமாக]

சிவம்

